KİMYA-İŞ 1956

Türkiye Kimya-İş

TÜRKİYE KİMYA SANAYİİ İŞÇİLERİ SENDİKASI YAYIN ORGANI

İŞÇİ SINIFI DEMOKRASİYE SAHİP ÇIKACAKTIR

MUSTAFA NEVZAT'DA BAŞARILI SÖZLEŞME

Mustafa Nevzat İlaç Fabrikası'nda bir süre önce başladığını haber verdiğimiz toplu sözleşme görüşmeleri sonuçlanmış ve sözleşme imzalanmıştır. Mustafa Nevzat işçilerine üç yıl için 900 lira ile 932 lira arasında ücret zammı ve birçok önemli sosyal güvenlik tedbiri getiren sözleşmenin görüşmeleri son derece çetin geçmiştir.

İşyerindeki bütün temsilci arkadaşlarımızın yetkili ve sorumlu olarak katıldıkları görüşmeler sırasında alınan bütün kararlar için temsilci arkadaşların da görüşleri alınmıştır.

"Sendikamız Mustafa Nevzat'taki sözleşmeyi üç yıl için imzalamıştır. Buna göre ücret zamları,1. yıl için saatte 125 kuruş, 2. yıl için saatte 125 kuruş ve 3. yıl için saatte 125 kuruş olarak tesbit edilmiştir.

Bu ücret zammından ayrı olarak, sözleşme, yılda iki maaş tutarında ikramiye, her ay 25 lira aile zammı 750 lira askerlik yardımı, 500 lira doğum yardımı, 1000 lira evlenme ve 1500 lira ölüm yardımı gibi ek primler sağlamaktadır. Sözleşmede fazla mesailerin yüzde yüz zamlı ödenmesi ve kıdem zammının 1969'dan bugüne kadar geçen her yıl için saatte 5 kuruş olarak tesbiti de kararlaştırılmıştır.

Mustafa Nevzat sözleşmesinde ayrıca 450 kuruş kazan maliyetli bir öğün yemek parası yer almaktadır.İzin primi ise yıllık izinlerde işçilere peşin olarak ödenen ücretin dışında iki hafta izine çıkanlara 400 lira, üç hafta izin yapanlara 575 lira, dört hafta izin yapanlara 750 lira olarak tesbit edilmiştir.

Sözleşmenin kıdem tazminatına ilişkin bölümleri ise şöyledir:

Emeklilik tazminatı, her yıl için 21 gün, ölüm tazminatı her yıl için 30 gün, sakatlık tazminatı her yıl için 25 gün, normal kıdem tazminatı her yıl için 30 gün."

Mustafa Nevzat görüşmesiyle ilgili olarak yukarıdaki açıklamayı yapan Kimya-İş yetkilileri, ayrıca, sözleşmenin başarılı bir sözleşme olduğunu ve Mustafa Nevzat işçileri için yararlı olacağını umduklarını belirtmişlerdir.

NEDİR ŞU DEMOKRASİ?

Bütün demokrasi tanımlarının özünde, EŞİTLİK, TEMEL HAK VE ÖZGÜRLÜKLER yer almaktadır. Sözü edilen bu kavramlar, Eski Yunan'da filizlenmiş, 1789 Fransız Burjuva Devrimi ile biçimlenerek zamanımız toplumlarına sistem olarak yerleşmiştir. Eski Yunan'dan zamanımıza kadar gerek kavram olarak, gerekse sistem olarak değişen, gelişen, berraklaşan demokrasi, insanlık tarihinin her aşamasında mutlaka bir sınıfın damgasını taşımıştır. Bu yüzden biz işçiler için, insan hakları, özgürlük, eşitlik gibi kavramların ölçüsü çok önemlidir. Öyle ya, ülke ekonomisine ve yönetimine, büyük ölçüde hakim bir sınıfın insafına kalmış eşitlik, hak ve özgürlükler, çalışan emekçi yığınlara ne sağlayabilir?

Bir ülkede demokrasi var deniyorsa, o ülke, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ne uymak zorundadır. Bunun için bir anayasa yapılır. Sözü edilen bu kavramlar bu anayasanın özünü meydana getirir. Bundan sonra yasama ve yürütme organları yani, meclisler ve hükümet bu anayasayı uygulama görevini yükümlenir. Anayasanın gösterdiği doğrultuda toplumun ihtiyaçlarına cevap veren kanunları çıkarır. Ve bu kanunları uygular. Mesele sadece kanun çıkarıp uygulamak değildir. Toplumun gelişmesini, kalkınmasını göz önünde tutup ona göre ihtiyaçlara cevap vermektir. Kaldı ki bu ihtiyaçlar gün geçtikçe gelişmekte, çeşitlenmektedir. İşte o zaman demokrasi topluma yerleşiyor denebilir.

TOPLUMUN İHTİYAÇLARI KİMLERİN İHTİYAÇLARIDIR?

Söz gelimi bizim yaşadığımız toplum kimlerden meydana gelmektedir? İşçilerden, köylülerden, esnaflardan, memurlardan, teknik elemanlardan, hizmet erbabından ve toprak ağası, kapitalist çiftçi, tüccar ve patronlardan oluşmaktadır. Toplumda çoğunlukta olan biz işçiler ve köylülerdir. Sonra da diğer çalışanlar gelmektedir. Yani alın teri, göz nuru, kol gücünün hakkıyla yaşayanlar... Azınlıkta olanlar ise toprak ağaları, kapitalist çiftçi, tüccar ve patronlardır.Öyleyse, toplumun ihtiyacı dendi mi bundan öncelikle çalışan yığınların ihtiyaçları anlaşılmalıdır. Ve onlar karşılanmalıdır Demokrasinin gerektirdiği de budur. Çalışan yığınların ihtiyaçları karşılandıkça, bu yolda yönetim gerçekleşince, açlık, yoksulluk, işsizlik ortadan kalkar. Uygarlık gelişir. Toplum insanca bir yaşama düzeyine kavuşur. Bunun karşı durumunda demokrasi azınlıktan yana işliyor demektir. Ona da demokrasi denmez.

DEMOKRASİ İŞLERSE NE OLUR?

Demokrasinin hakkıyla uygulanmasından işçi sınıfına ve diğer emekçi yığınlara büyük yarar vardır. Çünkü bizim de Anayasa'mız ve kapsamında yukarıda sözünü ettiğimiz demokrasinin ilkeleri mevcuttur.Bunların uygulanması şu sonuçları doğurur: Sosyal adalet gerçekleşir. Milli gelir dağılımındaki eşitsizlik ortadan kalkar. Küçük bir azınlığın lüks ve refahı pahasına, büyük bir çoğunluğun yani çalışan yığınların, yoksulluğun pençesinde kıvranması önlenmiş olur. Herkese insan onuruna yaraşır bir iş ve insanca yaşayabileceği bir ücret sağlanır. Hayat pahalılığı kalkar. İşsizlik yok olur.Kalkınma planı, azınlığın çıkarlarını koruyacak yerde, toplumun çıkarları yönünde yapılır ve uygulanır. Sosyal güvenlik gerçekleşir. Emekçi yığınlar yarınlarına güvenle bakarlar. Başta sağlık olmak üzere, bütün sosyal hizmetler devlet tarafından gerçekleştirilir. Çalışan yığınlar, hastane kapılarında sürünmekten, okulsuzluktan, yolsuzluktan, elektriksizlikten ve uygarlığın daha birçok nimetlerinden yoksun kalmaktan kurtulur.

DEVAMI 2. SAYFADA

bizden

Lokavt Anayasa'ya Aykırıdır

Son günlerde lokavt olayları gazetelerde pek sık yer almaya başladı. Hele hele toplu sözleşme görüşmelerinin hızlandığı işyerlerinde, patronlar lokavt tehdidi ile işçileri sindirmeye, sendikaları susturmaya çabalamaktadır. Ülkemizin içinde bulunduğu iddia edilen "olağanüstü durum" işverenlerin bu sindirme amacı güden davranışları için perde olarak kullanılmak isteniyor.

Önce şu lokavt sözüne bir işçi gözüyle bakalım. Nedir lokavt? Lokavt bir hak mıdır? İşçilerin demokratik silahı olarak "grev" hakkı var diye patronlara da lokavt hakkını tanımak, sosyal adalete ve özellikle demokrasiye uygun bir görüş müdür? Bu soruların cevaplarını verelim önce.

Lokavtın demokrasiye uygun olup olmadığı bakan göze bağlıdır. Olaylara patron gözüyle, sermayenin gözüyle bakarsak, lokavt bal gibi Anayasa'ya uygundur.

Ama biz işçiyiz. Patronun gözüyle bakamayız olaylara. Biz her türlü olaya bilimsel bir gözle bakmak demek olan işçi gözüyle bakarız olaylara.

Bakalım.

Türkiye'de sermayedarların basınının yutturmacası ile grev ve lokavt sözleri birlikte kullanılır olmuştur. Bu giderek grevle lokavtı -adeta- "kardeş" sözcükler durumuna getirmiştir. Oysa hiç de öyle değil. Grev işçi sınıfının, sermayenin ekonomik ve siyasal gücüne karşı kendini koruyabilmek için elde etmeye uğraştığı bir silahtır. Bu silah nice zorlu mücadeleler sonunda kazanılmıştır. İşçi sınıfı grev silahına kavuştuktan sonra, bunu bir demokratik hak olarak patronlara kabul ettirdikten sonra, ekonomik mücadelesinde patronlarla başabaş gelebilmiştir. Hatta siyasal iktidar siyasal iktidar patronlarda olduğu sürece bu silah bile yer yer yetersiz kalmaktadır.

Buna karşılık patronlara da lokavt hakkını tanımak demek, işçi sınıfının elinden grev silahını çekip almak demektir. Yani güçlü sermayedar sınıf ile silahsız işçi sınıfını karşı karşıya bırakmak demektir. Bir başka deyişle söylersek, grev hakkımızın karşısına patronların lokavt hakkını dikmek, işçi sınıfının elinden silahını alıp sonra da "Hadi dövüş bakalım." demektir.

Burada patronlara ve onların siyasal iktidarlarına bir çift sözümüz var: Demokrasi sınıfların, "Anayasa" sınırları içindeki mücadelesi, dövüşü ise, patronlar bu dövüşü hilesiz sürdürmeyi öğrenmek zorundadırlar. Danışıklı dövüş yaparak demokrasi mücadelesi yapılamaz.

Bu gerçeği 1961 Anayasası'nın, Anayasamızın hazırlandığı Kurucu Meclis'te tesbit etmiş ve çetin tartışmalardan sonra lokavtı bir hak olarak tanımamış, lokavt Anayasa'mızda yer almamıştır.

Ama daha sonra düzenlenen kanunun adı, "Grev ve Lokavt Kanunu" olarak konmuş ve böylece lokavt da patronlara bir hak olarak tanınmıştır. Oysa lokavt Anayasa'mıza aykırıdır. Lokavt güçlü sermayedarların işçi sınıfının mücadele gücünü kırmak için kullandıkları bir silahtır. Ama haksız bir silahtır.

İşte bu yüzden biz işçiler, demokrasi için mücadelemizde, lokavt hakkı denen bu "haksız hakkın" yok edilmesini hedeflemeliyiz. Bu hedefe ulaşırsak, demokratik mücadelemizde önemli bir adım atmış oluruz. Bu adım siyasal mücadelemize de güç katar, yol açar.

Demokrasiden yana olan bütün güçler bu konuda da elele, omuz omuza mücadele etmek zorundadırlar.

İşte bizim demokratik mücadelemizin bir yönü de budur.

ÜCRET N

Çalışan insan, kapitalist düzende işgücünü belli bir bedel karşılığında sermaye sahibine satan insandır. Kapitalist düzende ücret, en kısa bir giriş tanımı yapmak istersek, bir meta gibi işverene satılan, "işçinin işgücünün, karşılığında aldığı bedel"dir.

İşgücü kapitalist düzende, herşey gibi alınıp satılabilen bir metadır. İşgücünün para ile ifade edilen bir değeri vardır.

Ücretin işçinin emeğinin bedeli olduğu iddiası yaygın bir iddiadır. Bu yanlış iddiaya göre, fabrikada çalışan işçi, çeşitli meta üretir, çalışmasının karşılığı olarak da emeğinin bedeli olan fiyat alır. Bu fiyat ücrettir.

Bu iddianın neden yanlış olduğunu görelim: Emek bir meta değildir. Kapitalist sistemde ancak metanın değeri ve fiyatı olabileceğine göre de ne değeri vardır ne de fiyatı. Ayrıca bir metaın satılabilmesi için, satışa çıkmadan önce varolması gerekir. Oysa emek, işçi bir iş yapıp birşey üretmeden önce henüz ortada yoktur. Varolan tek şey, işçinin işgücüdür. İşçi işverene varolmayan ve aslında ancak iş yapıldığı zaman ortaya çıkan emeğini değil, işgücünü satar. Kapitalist işgücünü satın alır. Bedelini para ile öder.

Ödenen ücret işçinin işgücünün karşılığıdır ama ne kadarlık işgücünün? Sorun buradadır. İşgücü için belli bir ücret ödenir ve bu ücreti alan işçi belli bir emek harcayarak ortaya bir ürün koyar. Ödenen ücret, yaratılan değerin, ürünün yani emeğin tam karşılığı mıdır? İlk bakışta işçi çalışıyor, verdiği emeğin karşılığında da bir ücret alıyor gibi gelir. Bu durum işçiye emeğinin tam karşılığının ödenmediği gerçeğini gözlerden saklar.

Bu yüzden de ücret emeğin bedelidir, yanlış görüşü yaygınlaştırılmaya çalışılır.

Ücret, "bir meta olarak satın alınan işgücünün bedeli"dir. Ve yaratılan değerden ve verilen emekten farklıdır, bunların karşılığı olmaktan uzaktır. Ücret emeğin tam karşılığı ve yaratılan ürünün değerinin tam karşılığı olsaydı, kâr nasıl sağlanabilirdi? İşveren nasıl kâr edebilirdi?

Kapitalist işveren işçinin işgücünün bedelini ücret olarak öderken, aslında bu ücret karşılığında işgücünü bir gün için satın almıştır. Ve o işgünü süresinde satın almış olduğu mataın, yani işgücünün kullanım değerine sahiptir. İşveren işçiyi diyelim ki, 10 saatlik bir işgünü boyunca çalıştırır. İşçiye ise anlaşmaları gereği günde 5 lira ücret ödemektedir. İşçi çalışırken bir değer yaratır. Ve mesela çalıştığı 10 saatlik işgünü boyunca,

BAŞ TARAFI 1. SAYFADA

... Ve işçi sınıfı, sermayedar sınıftan hak alma mücadelesinde bütün demokratik haklarını sonuna kadar kullanabilir. Anayasa doğrultusunda, toplumun ihtiyaçları oranında, daha geniş demokratik haklara kavuşur. Yani ne olur? Lokavt Anayasal hak olmadığı halde, Anayasal hakmış gibi grev silahımızın karşısına dikilemez. Sarı sendikaların ipliği pazara çıkar. İşçi sınıfı devrimci sendikalarda toplanır. Sendika seçme, sendika kurma özgürlüğü çıkarcı çevrelerin et kisinden kurtulur. Yayın ve eğitim olanakları artar. Bilinçlenen işçi sınıfı asgari ücret komisyonundan, çalışma hayatını düzenleyen kanunların yapılmasına kadar, sosyal bir güç olarak ekonomik ve politik ağırlığını kazanır. Yani bütün üretimi durdurabilecek GENEL GREV, siyasal yönetimi etkileyebilecek SIYASAL GREV haklarına kavuşur.

BÜTÜN BUNLAR NASIL OLACAK?
DEMOKRASİ KENDİ KENDİNE Mİ İŞLEYECEK?

Hemen hergün, "Anayasa'ya aykırıdır." "Anayasa Mahkemesi iptal etti.", "Anayasa değişiyor.", "Anayasa uygulanmıyor." sözleri ile, açıklamaları ile karşılaşmaktayız. Bu duruma ne denir? Anayasa var. Anayasa'mızda demokratik ilkeler var. Ama uygulama yok. Yani Anayasa'mız bir türlü gereği gibi uygulanmıyor. Anayasa uygulanmadıkça demokrasinin tam anlamıyla işlediğini söyleyemeyiz. Meclisler ve hükümet, toplumun ihtiyaçlarına cevap vermede geri kalıyorlar. Başka türlü söylersek, çalışan yığınları temsil etmekten, ihtiyaçlarını karşılayacak yönetimi sağlamaktan çok, azınlıktaki hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda bir uygulama sürdürmektedirler. Bunun en açık görüntüsü, Anayasamızın uygulanmamasıdır Çünkü Anayasa, demokrasinin ilkelerine, çalışan emekçi yığınların yararına hükümler taşımaktadır.

Bu durumun düzelmesi, düzen değişikliği ile mümkündür. Başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün emekçi yığınlar, Anayasa'ya sahip çıkıp, demokrasiyi işler duruma getirmelidir. Önce, ekonomik mücadelemizde, Anayasa'mızın bize sağladığı bütün demokratik hakları sonuna kadar kullanmalıyız. Bu, demokrasinin geri adım atmasını önler. Demokrasinin gerilememesi demek, işçi sınıfının Anayasal örgütlerinin güçlenmesi demektir. Güçlenen örgütlü hareketleriyle işçi sınıfı, kendi ihtiyaçları ile özdeş olan diğer emekçi yığınların ihtiyaçlarını da savunur. Bu temel ihtiyaçlara ters düşen hükümet yönetimine Anayasal yoldan karşı çıkar. İşte o zaman da demokrasi ilerler. Yani azınlıktaki hakim sınıfların tekelinden çıkar. Tüm emekçi yığınların özlediği bir demokrasi kurulur. Sosyal gelişmenin kanunları böyle göstermektedir. Tarih bu görevi işçi sınıfına vermektedir.

Üretimin temel taşı olan biz işçiler, demokrasinin ve devlet yönetiminin de temel taşı olmak zorundayız. Türk-İş'in "İşçiler siyasete karıştırılmamalıdır." palavrasını mahkum edip, hakim sınıflarla olan çıkar çatışmamızın siyasi özünü gözden kaçırmamalıyız. Bunun yolu kenetlendiğimiz devrimci sendikamızdan, sendikaların birliğinin güçlenmesinden, sendikal ve demokratik haklarımızın korunmasından geçen, işçi sınıfının siyasal birliğidir. Emekçilerden yana kurulacak demokratik bir düzen, ancak işçilerin siyasal birliği ile mümkündür. Bunun için de demokrasiyi korumalı ve yaşatmalıyız.

EDİR ?

üretti̇ği̇ değer toplamı 10 liralıktır. Emeğinin karşılığı gerçekte bu 10 liradır. Ama işgücünü 10 saatlik işgünü için 5 liraya satmıştır. Demek ki işgününün yarısında, yani yukarıdaki örnekte 5 saatlik çalışma süresi içinde, işçi aldığı ücretin karşılığını işverene ödemekte, geri kalan beş saat boyunca da ek bir çalışma yapmaktadır.

İşçiye işgücünün karşılığı olarak ödenen ücret, onun yaşaması yani işgücüne sahip olabilmesi için gerekli ihtiyaçlarını ancak karşılayabileceği bir ücrettir. İşçinin yukarıdaki örnekte 5 saatlik çalışmasının karşılığı olan bu ücreti elde etmesi için, verilen ücret emeğinin karşılığı olsaydı 5 saat çalışması yeterli olabilecekken, işçi 10 saat çalıştırılmaktadır. Demek ki 5 saatlik çalışma, işçinin ihtiyaçlarını giderebilmesi için gerekli olan çalışma süresidir. Buna "gerekli çalışma zamanı" denir. Bunun dışındaki 5 saat içinde ise işçi, fazla emek sarfetmiştir. Aldığı ücret aslında gerekli çalışma zamanının karşılığıdır. Bu sürenin üstünde çalıştığı zaman parçasında ürettiği değerin karşılığını, işçi almaz. Bu değer fazlası kapitalistin sermayesine katılır.

İşte bu bakımdan ücret işçinin emeğinin karşılığı değil, gerçekte gerekli çalışma zamanının, yani işçinin çalıştığı saatlerin ancak bir kısmının karşılığıdır. Ücret işçinin işgücünün bedelidir ve işçi bir çalışma günü boyunca, bu bedelin çok üstünde değer yaratır.

Ücretler ne kadar düşük tutulursa, sağlanan kâr o oranda artar. Ücretlerin düşük tutulması demek, "gerekli emek" zamanının kısaltılması, ek çalışma zamanının uzatılması demektir. 10 saatlik işgünü için, işveren, işçiye 5 saatte yarattığı değerin karşılığı olan 5 lirayı verirse, işçiyi beş saat kendisi için çalıştırmış ve bu 5 saat içinde yaratılan değeri sermayesine aktarmış olur. İşgününü bir saat daha uzatabilirse, işverenin kârı 6 saat içinde yaratılan değerdir. Aksine işçinin ücreti 6 liraya yükseltilirse, ek çalışma zamanı kısalır, işverenin kârı azalmış olur.

Bu yüzden kapitalist düzen içinde işçiler, ücretlerini arttırmanın çeşitli yollarını arar ve mücadelelerini verirlerken, işverenler de ücretleri düşük tutmanın mücadelesini verirler.

İşçilerin sendikalar çevresindeki ekonomik mücadelesi, başlıca ek çalışma zamanını kısaltma, ücretini arttırarak emeğinin sömürülme derecesini azaltma eylemidir.

olayların gerçek yüzü

"1972, BASIN ÖZGÜRLÜĞÜ BAKIMINDAN KAYBEDİLMİŞ SAVAŞLAR YILI OLDU."

Uluslararası Basın Enstitüsü'ne göre, 1972 yılı, basın özgürlüğü yönünden "kaybedilmiş savaşlar yılı" olmuştur.

Uluslararası Basın Enstitüsü'nün raporunda, Birleşmiş Milletler'e üye olan 132 ülkenin ancak yüzde 20'sinde, gerçek anlamı ile haber alma özgürlüğünün bulunduğu ileri sürülmüştür.

Raporda, "Hükümetlerin, parlamanterlerin, vatandaşların ve hatta bazı basın mensuplarının söz hürriyetine karşı girişilen saldırıları meşru görmeye başlamaları" büyük bir tehlike olarak nitelenmekte ve "Basın hürriyetine karşı girişilen saldırılar, demokrasiyi tehlikeye düşürmektedir." denmektedir.

TAŞIMA SUYLA DEĞİRMEN DÖNMEZ İŞSİZLİK BÖYLE ÖNLENEMEZ

Yurt dışında çalışmak için 960 bin 812 kişinin sıra beklediği öğrenilmiştir. İş ve İşçi Bulma Kurumu Genel Müdürlüğünden alınan bilgiye göre, yurt dışına gitmek üzere sadece geçen yıl 173 bin 533 kişi müracaatta bulunmuştur. Geçen yılın on ayına göre, gönderilen işçi sayısı ise 65 bin 265'tir. Bu rakam Kasım sonunda 72 bin 145'e ulaşmıştır.

İlgililer, 1971 yılında 74 bin 242 erkek, 14 bin 200'ü kadın olmak üzere, 88 bin 442 kişinin dışarıya gönderildiğini söylemişlerdir.

ESKİ TAS ESKİ HAMAM

Millet Meclisi Geçici Komisyonu, Maden Reformu Tasarısının tartışmalara yol açan ve yabancılara da arama ruhsatnamesi verilmesine ilişkin 13. maddesini değiştirdi. Tasarının bu haliyle, yabancılara direk olarak medan arama hakkı verilmeyecek. Ancak ortakları arasında gerçek veya tüzel yabancı kişi bulunmayan madencilik yapabilecek anonim veya limited ortaklıklar ve maden arama hakkına sahip olanlar, yabancı sermayeden yararlanabilecekler.

İSTATİSTİKLER İKTİDARLARI ELEŞTİRİYOR

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün, 1970 yılı Genel Nüfus Sayımı esas alarak yaptığı örnekleme sonuçlarına göre, yurdumuzda 13 milyon kişi okuma ve yazma bilmemektedir. Gene istatistikler, 908 bin 950 ailenin tek odalı konutta barındığını, bunlardan 106 bin 656'sının 6 çocuklu, 227 bin 286'sının ise 7 ve daha fazla çocuklu olduğunu belirtmektedir. Aynı kaynak, 3 milyon 334 bin 43 evde elektrik bulunmadığını ifade etmektedir.

Y A L A N C I N I N   M U M U

Geçen ay içinde Petrol-İş Sendikası, Levent'te bulunan KENT AKÜ FABRİKASI'nda toplu sözleşme yapmak için, kanuna uyarak çağrıda bulunmuştur. Petrol-İş'in bu çağrısı karşısında sendikamız Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne gereken itirazı yapmış ve inceleme yapılmasını istemiştir.

Gerekli incelemeyi yapan Bölge Çalışma Müdürlüğü, 30 Aralık 1972 tarih ve 972/543 ve 544 sayılı kararıyla durumu sendikamız Kimya-İş'e bildirmiştir.

Bölge Çalışma Müdürlüğü'nün kararında ortaya çıkan gerçek, ürküntü vericidir. Çünkü, çağrıda bulunan Petrol-İş'in Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne 46 tane üye fişi vermesine rağmen KENT AKÜ FABRİKASI'nda 4 üyesinin bulunduğu anlaşılmıştır.

Dört üye ile 46 üye fişi gösterip toplu sözleşme çağrısında bulunmak, eşine ender raslanacak bir sorumsuzluktur. Dolap çevirmenin bu derecesine girişmek, işçi sınıfını koyun sürüsü yerine koymaktır. Petrol-İş'in belki güvendiği yerler vardır. "Nasıl olsa ben işimi yürütürüm." hesabındadır.

sözleşme imzalandı...

Sendikamız saflarına yeni katılan Necat Boya Fabrikası işçileri adına yürütülen toplu sözleşme görüşmeleri tamamlanarak yürürlüğe girmiştir. Necat Boya Fabrikası işvereniyle imzalanan toplu sözleşme ile, birinci yıl saatte 100 kuruş, ikinci yıl saatte 100 kuruş olmak üzere 480 lira ücret zammı ve diğer sosyal haklar sağlanmış, sözleşme iki yıl için imzalanmıştır.

görüşmeler başladı...

Abott, Wyeth, Marshall, Farglass ve Habaş işyerlerinde sendikamız Kimya-İş'in yetkisi kesinleşmiş ve toplu sözleşme görüşmelerine başlanmıştır. Gerçek bir işçi sendikası olan sendikamız Kimya-İş, üyelerinin toplu sözleşme ile ilgili isteklerini tesbit etmiş, işçi temsilcilerinin de katıldığı toplu sözleşme görüşmelerine başlamıştır. Her görüşmenin sonucu, işyerlerinde işçi kardeşlerimize duyurulmaktadır.

çağrıda bulunduk...

Pfizer, Roche, Melamine, Midiltipi ve Ak-Yak fabrikaları ile sendikamız arasında imzalanmış olan toplu iş sözleşmeleri, süreleri dolarak fesh edilmiş ve, sözleşmeleri yenilemek üzere sendikamız çağrıda bulunmuştur. Sendikamız Kimya-İş'in Toplu Sözleşme Bürosu sözleşme yetkisi almak için gerekli bütün işlemleri tamamlamış, üye giriş fişlerini Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne teslim etmiştir. Bilgisine başvurduğumuz sendikamız yetkilileri, bu işyerlerine ait yetki kararlarının bu ay içinde gelmesini beklediklerini, yetki kararı alınır alınmaz toplu sözleşme görüşmelerine başlanacağını ifade etmişlerdir.

Dünya Barışı ve Vietnam Savaşı

VİETNAM'DA MASUM İNSANLARI ÖLDÜREN HER BOMBA, AMERİKAN SAVAŞ SANAYİİNE KAR SAĞLAMAKTADIR!

Dünyadaki çeşitli haber ajanslarının bültenlerine göre, Amerikan savaş uçakları Vietnam'a dakikada 1500 ton bomba atmaktadır. Binlerce genç, ihtiyar, kadın ve çocukların ölmesi ya da sakat kalması pahasına Başkan Nixon bombardımana devam etmektedir. Amerikan sermayedarları , seçtirdikleri başkandan böyle bir politika izlemesini istemektedirler Çünkü savaş sanayicileri,fabrikalarında üretilen bombaların ve diğer savaş malzemelerinin tüketilmesin - den aşırı kârlar sağlamaktadır.Böylece hem Amerikan halkının ödediği vergiler, hem de sömürgeciliğin getirdiği kârlar büyük sermayedarların kasalarına akmaktadır. Bu durum Amerikan halkının ve bazı senatörlerinin açık eleştirilerine sık sık konu olmuştur. Çeşitli yürüyüşler, mitingler, protestolar yapılmıştır. Ama Başkan Nixon, temsil ettiği büyük sermayedarların çıkarları uğruna emperyalist politikayı sürdürmeye inatla devam etmiştir.Burada önemli bir aldatmaca vardır.Emperyalist politikanın insanlığa getirdiği büyük zararlar, Amerikan halkına ve dünya kamu oyuna yanlış aktarılarak gizlenmiştir. "Amerikan askerleri barış ve özgürlük götürüyor." denmiştir. Oysa tonlarla bomba ve milyonlarca dolar değerinde B-52 bombardıman uçakları barış ve özgürlük yerine savaş ve ölüm götürmüştür.

ABD'NİN EMPERYALİST POLİTİKASI DÜNYA BARIŞINI ENGELLEMEKTEDİR!

Amerikan sermayesinin dünya pazarlarındaki hakimiyeti iki yönden kırılmaya başlamıştır.

Birincisi, geri kalmış ülkelerin uyananh halkı sömürgeciliğe karşı bağımsızlık mücadelesi vermeye başlamıştır. Günümüzde gittikçe güçlebağımsızlık mücadelesi vermeye başlamıştır. Günümüzde gittikçe güçlenen bağımsızlık mücadeleleri, bir taraftan geri kalmış ülkelerde emekçi halktan yana demokrasilerin kurulmasına yol açarken, diğer yandan ABD'nin emperyalist politikasına ağır darbeler indirmektedir.

İkincisi, gelişen Japon sermayesi ile Avrupa sermaye topluluğu, (Ortak Pazar Ülkeleri) dünya pazarlarında Amerika'ya rakip olmaktadır Ve Amerika gün geçtikçe dünya pazarlarındaki hakimiyetini kaybetmektedir.

Özellikle bu iki neden, ABD'nin emperyalist politikasında askeri yönün ağır basmasına yol açmıştır.Öyle ki ekonomisini geri kalmış ülkelerde açtığı emperyalist savaşlarla beslemek durumunda kalmıştır. Vietnam'da olduğu gibi bir emperyalist savaşın sağladığı tüketim alanı ABD sermayesini memnun etmekte ve savaş ekonomisine ağırlık verilmesine sebep olmaktadır.

Çok iyi bilindiği gibi,savaş sanayii ürünlerinin insanlığa hiçbir yararı yoktur. Ekonomisine savaş sanayiinin hakim olduğu bir ülkenin, "dünya barışı"nı istemesi ise mümkün değildir.

DÜNYA BARIŞI EMEKÇİ YIĞINLARIN YARARINADIR!

Savaşlarda cepheye sürülenler, ateş altında dövüşenler kimlerdir ? Savaşlarda ocağı dağılan, acı çeken, tutsak düşen, yoksulluk içinde kalanlar kimlerdir? Bu soruların açık cevabı, "EMEKÇİ YIĞINLAR"dır.Çıkar çatışmalarının silahla sürdürülmesi olan savaşlar, değer yaratan emekçi yığınları yakıp yoketmektedir. Sermayenin egemenliği,insanlığın ihtiyaçlarını karşılayan , değerleri üreten işçi sınıfını, insanlığa büyük zararlar veren savaş malzemeleri üretmeye zorlamaktadır. Bugün bomba üreten, B-52 bombardıman uçağı üreten bir Amerikan işçisi, bunun dünyanın herhangi bir yerinde masum bir emekçi kardeşini yok etmeye yaradığını kavrayamamaktadır. Kavrasa bile buna sebep olan tekelci sermayenin egemenliğine karşı koyamamaktadır. Çünkü karşı koyabilmek, siyasi iktidara ağırlık koyabilmekle mümkündür. Bu da sendikal örgütlerin devrimci yol izlemelerine, işçi sınıfının güçlü bir siyasal örgüte kavuşmasına bağlıdır. Anayasal bir düzen, demokrasi böyle bir mücadeleye elverdiği için işçi sınıfı için gereklidir.

Savaşların yerine barışın hakim olması, işçi sınıfının ve bütün emekçi sınıfların demokratik mücadelelerini sürdürmeleri demektir. Savaş ise, bu mücadelenin geri kalması ve tekelci sermayenin iktidarınıninsanlık dışı sömürüsünü sürdürmesini devam ettirmektedir.

DÜNYA BARIŞININ BAYRAĞI EMEKÇİ SINIFLARIN ELİNDE YÜKSELMEKTEDİR

Bugün bütün dünyada, ABD emperyalizminin savaş kundakçılığı karşısında barışı savunan bir kamuoyu yaratılmıştır. Bir tarafta Avrupa demokrasilerinin sosyal demokrat iktidarları, bir tarafta geri kalmış ülkelerin emekçi yığınlarının demokrasi mücadeleleri bu kamuoyunun kaynağını meydana getirmektedir Dünyadaki emekçilerin barışı istemeleri ve bu yolda sürdürdükleri mücadele emperyalist Amerika'yı geriletmekte, ikiyüzlü politikasını açığa çıkarmaktadır. Avrupa demokrasilerinin gözünde bile Amerika barış düşmanıdır. Bu yüzden Vietnam Savaşı'nda yenilmekte ve barışa yanaşmak zorunda kalmaktadır.

İşte dünya barışı, tekelci sermaye ile hiçbir zaman uzlaşamayacak olan emekçi yığınların kararlı mücadelesinde gerçekleşecektir.

Bugün dünya barışının bayrağını dünyadaki emekçi yığınlar taşımaktadır.

TÜRKİYE KİMYA-İŞ * TÜRKİYE KİMYA SANAYİİ İŞÇİLERİ SENDİKASI ADINA SAHİBİ:DİNÇER DOĞU * YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: HÜSAMETTİN BAKAN TEKNİK DÜZEN: KİMYA-İŞ EĞİTİM SEKRETERLİĞİ YÖNETİM YERİ: DİVANYOLU, KLOD FARER CADDESİ,NO.12 KAT:3 CAĞALOĞLU/İST.*TEL:22 91 30 VE 27 70 42 * BASKI: KARACA OFSET * ÜYELERE PARASIZ DAĞITILIR*FİATI 25 KURUŞ* SON BASKI TARİHİ: 9 OCAK 1973* YIL:3 * SAYI:25 AYDA BİR YAYINLANIR MESLEKİ YAYIN ORGANIDIR.

GÖN: KİMYA-İŞ, DİVANYOLU, KLOD FARER CAD. NO:12, KAT:3 CAĞALOĞLU/İST.

ADRES: